

РЕШЕНИЕ

№ 5615

гр. София, 07.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 10.09.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ива Кечева

**ЧЛЕНОВЕ: Златка Илиева
Силвия Житарска**

при участието на секретаря Валентина Христова и при участието на прокурора Емил Георгиев, като разгледа дело номер **5214** по описа за **2021** година докладвано от съдия Ива Кечева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Дирекция „Инспекция по труда“ – С., чрез процесуален представител, срещу Решение № 20060067 от 08.03.2021 г., постановено по нахд № 17145/2020 г. на СРС, НО, 129 състав.

С оспореното решение е отменено наказателно постановление /НП/ № 22-006985 от 15.12.2020 г., издадено от директора на Дирекция "Инспекция по труда" - С., с което за нарушение на чл. 62, ал.1 вр. чл.1, ал.2 от Кодекса на труда (КТ) и на осн. чл. 416, ал.5, вр. чл.414, ал.3 от КТ, на Народно читалище „В. Д. 1927“, ЕИК[ЕИК], е наложена имуществена санкция в размер на 1500.00 /хиляда и петстотин/ лева.

С касационната жалба се иска отмяна на оспореното решение, поради противоречието му с материалния закон. Твърди се, че представеният граждански договор от 01.09.2020 г., сключен между Народно читалище „В. Д. 1927“ и Й. М., съдържа елементи на трудово правоотношение и прикрива реално съществуващото такова между страните. Изложени са доводи, че в хода на административнонаказателното производство не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, а извършването на нарушението е доказано по несъмнен начин.

Ответникът по касационната жалба - Народно читалище „В. Д. 1927“, чрез процесуален представител адв. М., изразява писмено становище за неоснователност на касационната жалба и за законосъобразност на въззивното решение. Претендира разности, съобразно представен списък по чл.80 ГПК.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за основателност на касационната жалба, а относно обжалваното решение счита, че е постановено в противоречие с материалния закон и при неправилна преценка на доказателствата.

Административен съд София – град, Шестнадесети касационен състав, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в срока по чл. 211, ал.1 АПК и от надлежна страна. Разгледана по същество е неоснователна.

Въз основа на събраните писмени и гласни доказателства СРС е установил следната фактическа обстановка:

При извършена проверка по спазване на трудовото законодателство, на 25.09.2020 г., на място в обект на контрол: Народно читалище „В. Д. 1927“, в библиотеката е била заварена да работи лицето М., която поддържа книги на голяма маса.

В собственооръчно попълнена декларация М. декларирала, че работи в библиотеката на длъжност „библиотекар“ от 08.09.2020 г., с работно време от 09.00 часа до 13.00 часа, и почивни дни – събота и неделя, без да има сключен граждански или трудов договор. След направена справка в информационната система на НАП било установено, че за М. няма подадено уведомление за регистриране на сключен трудов договор.

На 28.09.2020 г. в ДИТ - С. бил представен граждански договор № 001/01.09.2020 г., сключен между М. и Народно читалище „В. Д. 1927“, за извършване на възложената работа: „Почистване на рафтове и книги в библиотеката в рамките на работното време на библиотеката, ако отсъства библиотекарят и се яви читател, да го обслужи.“ В договора за възлагане е договорено възнаграждение, платимо до 30.09.2020 г. в брой, в размер на 250.00 лева.

При така установеното, проверяващите приели, че наличието на определено работно място и определено работно време срещу заплащане на определено възнаграждение покрива признаците на трудово правоотношение, поради което бил съставен АУАН № 22-006985/20.10.2020 г. срещу Народно читалище „В. Д. 1927“ за извършено на 01.09.2020 г. нарушение на чл.1, ал.2, вр. чл.62, ал.1 от КТ.

Въз основа на така съставения АУАН е издадено обжалваното НП. Прилагайки разпоредбата на чл.53, ал.2 ЗАНН административнонаказващият орган е изменил правната квалификация на деянието по чл. 62, ал.1, вр. чл.1, ал.2 от КТ. Освен това, е посочил, че в АУАН е допусната нередовност при посочване на мястото на извършване на нарушението и на осн. чл.53, ал.2 от ЗАНН е отстранил същата, като е посочил, че нарушението е извършено в предприятието на работодателя.

При така установената фактическа обстановка, СРС е достигнал до извод за незаконосъобразност на НП, като приел, че липсата на посочено място на извършване на нарушението, не представлява нередовност на съставения АУАН „при посочване на мястото на извършване на нарушението“ по смисъла на чл.53, ал.2 ЗАНН, както е оценено от АНО, а липса на задължителен реквизит, който директно рефлектира в негативен смисъл върху правото на защита и в този смисъл непосочването му представлява съществено нарушение на процесуалните правила, което не може да се отстрани по реда на чл.53, ал.2 ЗАНН. От друга страна, правната квалификация на

нарушението не е изменена съществено в сравнение с посочената в АУАН, поради което въззивната инстанция е приела, че няма пречка това да осъществи по реда на чл. 53, ал. 2 ЗАНН. СРС е приел за установено, че отношенията между М. и Народно читалище „В. Д. 1927“ покриват признаците на трудово правоотношение с оглед характера на извършваната от лицето работа. Независимо от това съдът е мотивирал становище за незаконосъобразност на НП, тъй като административнонаказателното обвинение е недоказано досежно датата на извършване на нарушението. Изложени са мотиви, че меродавен и с правно значение е моментът на реалното възникване на отношенията, които представляват трудови, а те възникват, включително и съгласно разпоредбата на чл.1, ал.2 от КТ в момента на започване на предоставянето на работна сила. Датата, на която е извършено нарушението е денят, в който работникът е започнал да престоира работната си сила, а именно на 08.09.2020 г. За датата, за която е повдигнато обвинение - 01.09.2020 г. липсват доказателства, че Народно читалище „В. Д. 1927“ е имало качеството работодател, за да представлява годин субект на отговорност за извършване на нарушение на чл. 62, ал. 1 вр. чл. 1, ал. 2 от НК.

Решението на въззивния съд е постановено в съответствие с материалния закон.

Съгласно чл. 1, ал. 2 от КТ отношенията при предоставянето на работна сила се уреждат само като трудови правоотношения. Разпоредбата на чл. 62, ал. 1 КТ регламентира, че трудовият договор се сключва в писмена форма.

Правилен е изводът на СРС, че административнонаказателното обвинение е недоказано досежно датата на извършване на нарушението. Мотивите на въззивната инстанция по този въпрос изцяло се споделят от настоящия касационен състав и на основание чл. 221, ал. 2 АПК не следва да се повтарят от касационната инстанция. От обстоятелствата, изложени в НП, а и от представените по делото доказателства, не се установява на 01.09.2020 г. физическото лице М. да е предоставяла работна сила на Народно читалище „В. Д. 1927“, за да се приеме, че е било налице отношение между страните, което да бъде уредено като трудово правоотношение, съответно да бъде сключен трудов договор в писмена форма. По делото е безспорно установено, че М. е предоставяла работна сила на Народно читалище „В. Д. 1927“ считано от 08.09.2020 г., когато за ответника /в настоящото производство/ е възникнало задължението по чл. 62, ал. 1 вр. чл. 1, ал. 2 от НК. Наличието на сключен между страните граждански договор от 01.09.2020 г. не обуславя извод, че на тази дата между тях е възникнало трудово правоотношение, което е следвало да се удостовери с писмен трудов договор. Административнонаказващият орган не е ангажирал никакви доказателства, че към 01.09.2020 г. ответникът е осъществил състав на нарушение по чл. 62, ал. 1 вр. чл. 1, ал. 2 от НК.

Единствено за пълнота на мотивите следва да се посочи, че настоящият касационен състав не споделя извода на СРС за допуснато съществено нарушение на процесуалните правила, поради непосочване в АУАН на мястото на извършване на нарушението. Същото се извлича от обстоятелствената част на АУАН, поради което правилно административнонаказващият орган е приложил чл. 53, ал. 2 ЗАНН.

При постановяване на решението СРС не е допуснал нарушения на материалния закон и на процесуалните правила. Не са били ограничени процесуалните права на страните, решението е мотивирано, като съдът е обосновал правните и фактическите си изводи, чрез подрбно обсъждане на доказателствата и доводите на страните.

В рамките на заявените касационни основания и при извършената служебна проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК, съдът не констатира неправилност и

незаконосъобразност на решението на СРС, поради което същото следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на спора, в полза на „Народно читалище „В. Д. 1927““ следва да се присъдят разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 300 лв., договорено и платено съгласно договор за правна защита и съдействие от 27.05.2021 г.

Така мотивиран, Административен Съд С. – град, XVI-ти касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 20060067 от 08.03.2021 г., постановено по НАХД № 17145/2020 г. на СРС, НО, 129 състав.

ОСЪЖДА Дирекция „Инспекция по труда“ – С. да заплати на Народно читалище „В. Д. 1927“, ЕИК[ЕИК], сума в размер на 300 /триста/ лева, представляваща разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

Председател:

Членове: